

El camí continua.

Ahir vaig conèixer una feminista, una feminista que als setanta ja ho era, la Francina és una senyora que fa anys que viu al barri, jo en canvi sóc nouvinguda. Tinc una gossa, és mansa i tranquil·la i sempre està feliç, sortim a passejar sovint. Tinc una terrassa gran on gaudim, però totes dues preferiríem tenir un jardí, jo de petita vivia en un poble de muntanya. La casa tenia un jardí preciós on el pare i els germans havien construït una cabanya.

Ahir al parc hi havia la Francina, una senyora encantadora que em va fer adonar de com ha canviat el feminisme, a la pràctica, perquè la teoria totes la sabem, les dones hem d'aconseguir la igualtat, és necessari que la societat sigui conduïda per persones, sense que el gènere sigui rellevant.

La Francina em va explicar que es va passar la joventut cuidant a la seva mare que estava molt malalta, ho va fer fins que va morir. Tot i que també va poder estudiar i sortir a ballar, gaudir de les passejades amb bicicleta i de voltar pels masos fins passades les nou. M'explicava que de pretendents n'hi van sortir! I molts, però que no es va voler casar.

La Francina continua "mentre cuidava a la mare ella m'explicava quin futur m'esperava "Has de trobar un home, al que cuidaràs i consentiràs, i ell a canvi et protegirà i et donarà tot el que necessitis" i jo pensava... tota la vida hauré de servir i complaure a l'home, i si arriben els fills, també els hauré de cuidar a tots? I vaig decidir que NO.

La mare em deia "tu, Francina com ha dona, has de saber cuinar, netejar bé, tenir paciència i ser generosa i quan sentis una buidor dintre teu és que ha arribat el moment, vols tenir fills, i serà ell qui t'els donarà, ell et donarà els fills que necessites per ser feliç, per ser dona, per omplir la nosa.

No li vaig fer cas, em diu entre rialles, i uns ulls grans, plens de llum, però sí que la vaig escoltar, cada paraula que deia, perquè la meva mare pensava com pensava, però desbordava intel·ligència i saber, i calia escolar la. D'ella vaig aprendre coses

molt importants que m'han acompanya't sempre. A cuinar, a netejar a ser generosa i tenir paciència, amb mi mateixa i amb el meu entorn." Deixa de parlar i agafa aire, i somriu.

I continua: "Un cop la mare es va morir vaig decidir que no volia cuidar a ningú més tret de mi mateixa. Tants anys dedicats a un altre, mai m'havia pogut mirar al mirall i cuidar-me, bé mai... mai tampoc, que de ballaruga... Hi havia anat jo! I encara i vaig."-torna a riure.

M'explica que es va fer un fart de treballar, i que va guanyar diners, i se'n va gastar... -riu- però que també en va estalviar i ara els gaudeix, es fa un fart de viatjar amb l'Insero viatges divertidíssims.

Jo la miro i somric, i penso que no em puc estar gaire estona més, he de passar a comprar terra per les plantes, és època de trasplantaments...

La mirada se li enfosqueix quan em diu que l'única cosa que potser hagués fet i no va fer va ser tenir un fill, perquè recorda molt les paraules de la mare, i la buidor de la qual parlava, creu que la sentida i pensa que és pel fet de no haver sigut mare.

I tu em diu?

Jo? Jo penso que ho tinc més fàcil del que ho vas tenir tu, que jo puc tenir fills tota sola, i sí, segurament rebre pressions socials, però similars a les que viu vostè avui dia. Puc imaginar-me les excursions del Insero, quan tots parlen de néts i tu t'ho escoltes. I m'imagino que quan tingui la seva edat, faré com vostè i viatjaré amb l'Insero, i jo per sort trobaré el que hi ha a dia avui, però amb 40 anys més, persones solteres, casades, divorciades, viudes, i moltes persones que no hauran tingut filles ni fills.

En acomiadar-se em mira i somriu, i la seva mirada em diu que ara en dirà una de grossa, "nena, acabes de conèixer una feminista dels anys 70! I les dues riem, li contesto que jo em pensava que era dels setanta i em diu que ella els anys els ha viscut tots i que n'està orgullosa. És una persona feliç, o com a mínim o sembla.

Em diu adéu i ens separem cada una marxa fent el seu propi camí.

Mentre condueixo penso en el que m'ha dit "vaig triar la solitud" ho diu amb un cert dramatisme i tristesa... ostres... és cert que si et cases penses que de gran viuràs

acompanyat, però és possible que es mori, o que et separis. Suposo que ella ho diu com a opció de vida, hi ha qui tria viure sola i d'altres prefereixen fer-ho acompanyada, i fora dramatismes, avui dia la solteria no és sinònim de solitud, el context ha canviat!. Viure sola no es trist, el que és bo es viure trista.

Itília.